

După ce va fi căzut prima, vor putea urma, oricând, și altele...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu oamenii aleg locurile de zidire ale Sfințelor Biserici... Ei sunt doar îndrumați, călăuziți, hăruiți în așeza pietrele de temelie... Pentru că Bisericile nu se vor fi înălțat în anumite locuri din întâmplare... Acolo le-a fost sortit să-și împlinescă destinul de a-i aduce pe oameni mai aproape... Mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de semenii lor, mai aproape de a-și găsi și desluși menirea pe care o au... De a-și găsi alinarea, de a da alinare, de a împărți cu aproapele ori de a se împărtași... Și nu există biserici mai mari ori mai mici, mai impunătoare ori mai modeste, realizate după posibilitățile celor le-au zidit din puținul lor, material, dar din plinul de Credință.

Măreția unei biserici se vede, există, ca dimensiune, ca fel de zidire, ca arhitectură, doar aici, pentru și printre noi... Cealaltă măreție, singura care va conta, este cea transmisă, transpusă, înălțată, zidită în Ceruri. Acolo vor fi „palatele”... În ceruri. Iar mărețiile lor vor fi date, nu de încărcatele și complicatele meșteșugiri în piatră sau lemn din această lume, ci de ferestrele noastre spre Cer, icoanele ce le împodobesc, de credința și crezul nostru...

E drept, timpul nu va reuși a opri niciodată năruirile... Poate pe ale sale, pe cele ale trecerii sutelor de ani, dar nicicând pe cele ale oamenilor... Cele atât de dureroase prin felul în care sunt făptuite... Căci, uneori, și timpul este prea mărunț față de răutățile, frustrările, invidia oamenilor... Și chiar dacă o biserică se năruie în timp, ea nu se prăbușește, doar se contopește cu țarina după ce-și va fi împlinit menirea... Pentru că Sfințele Lăcașuri nu cad de la

sine... Nu singure... Ele au în ele forța de credință ce le ține pereții laolaltă, chiar și în clipa în care nu vor mai fi rămas decât petice de ziduri și cupole...

Bisericile pot fi însă puse la pământ de oameni... Pot fi călcate de șenilele buldozerele apoi de picioarele unor muritori. Prea lași, prea indiferenți și prea înstrăinați de ei, de rostul lor, pentru a înțelege pângărirea pe care o săvârșesc... Și nu contează „mărimea”. Nu contează ca dimensiune, nici stil arhitectural, nici formă de zidire... Pentru că piatra, lemnul, când sunt înfrânte, zdrobite, făcute una cu pământul, au aceeași măreție pe care o au și zidurile din rânduielei mai sărăcicioase, nefiind strivite clădiri, nu simple imobile, ci zidiri de credință...

Dar, pesemne, așa a fost și în urmă cu mai bine de treizeci de ani... Prima a fost mai greu de dărâmat... Apoi au urmat toate celelalte, la rând... Iar astăzi, la atâta distanță în timp, la atâta depărtare, dar nu de acumulare a înțelepciunii, ce facem?... Resăvârșim crimele trecutului?... Năruim alte biserici? Ori lăsăm a se încerca a ne fi năruită din nou credința?... Căci acesta este scopul...

Ni se vând, ni s-au vândut icoanele... Ne au fost scoase la mezat tezaurile de spirit, nu doar dintre ramele frumos sculptate, ci din inima credinței noastre... Am vândut icoane vechi, foarte vechi, poate chiar dintre cele mai vechi, le-am vândut și pe cele semnate de mari duhovnici, le-am dat pe toate pe pumni de arginți...

Și, iată, au trecut doar treizeci de ani și, din nou, șenilele sunt gata să treacă peste zidurile noastre... Poate și peste trupurile noastre de credință din acele zidiri... Căci, în plin și mare post s-a decis demolarea unei biserici din Constanța, fie ea și una micuță, neștiută, „măruntă” însă doar în lumea noastră de aici, uriașă ca „fereastră” către palatele din ceruri... S-a decis înlăturarea ei pentru că stă în calea unora... A acelora ce vor a ne seca

izvoarele de tămăduire...

Pentru că, în această nouă „lume”, doar a lor, în care noi am devenit de prisos, nu mai este loc pentru sfintele noastre locașuri... Acum libertatea de exprimare pentru „biserica de pe trotuar” (cu hramul pumnului în gură. Libertatea „Izvorul Tămăduirii”) de la de gândire și libertatea de Constanța... Ea trebuie să exprime trebuie să fie dispare... Ea sau oricare garantată și limitată de lege, alta... Căci, trebuie să fie dar și respectată de ambele una „de-nceput” în acest re-părți: guvern, cetățean. Libertatea aceluia sfârșit nedus ertatea de a batjocorii, până la capăt acum mai spurca, defăima demnitatea bine de trei decenii... Și nu, umană nu poate exista în nu am greșit când am spus această lume „modernă”. Așa că, după ce ne vor fi vândut cum auzeam că ne este toate icoanele-tezaur, se vor spus politic: doar proștii nu apuca să liciteze și zidurile vor să se vaccineze. Să fie și bisericilor purtând icoane... aceasta o formă de libertate. Se va întâmpla și asta de nu tate...?

ne vom ridica să facem zid „Stai în casă să arăți împrejurul sfintelor noastre că-ți pasă” un slogan aruncat bisericilor... Doar că, din „bis-de autorități în numele aces-erica de pe trotuar” de la tei false „griji” pe care o au Constanța, ce poate ar fi dat față de sănătatea noastră, peste ani și un mare sfânt, dar în farmacii nu găsești nu aveau ce zidiri pictate să medicamente iar în spitale vândă... (reduse ca număr) tronează

Și e dureros că mai spaima de a nu fi infectat sau mării bisericii tac... Tac pen-carbonizat de viu. Atunci tru că demolarea se face unde se pierde această grijă, într-un colț, într-un fel, al în sloganul repetat pe un nestăpânirii lor, în Arhiepiscop-disc stricat de patefon...? copia Tomisului... Și este o Acum recunosc, îmi este tăcere cât o resecu-însultată inteligența prin im-larizare... Căci uită, se fac a puneri în numele libertății uita, că dacă o Biserică s-a tale, politice, de a lua decizii, împlinit într-un anumit loc, iar singurul meu drept este acolo îi este puntea spre să tac și să te urmez și ac-veșnicie, acolo va fi fost cept...! Să fie aceasta o Voia Lui, și acolo ar trebui formă de Libertate...? Prob-să stea arhieriei, dimpreună abil este o formă de libertate, – nu doar unul singur să dacă nu taci poți să ajungi ca lupte, ferecați cu lanțurile de jurnalistul Julian Assange, ziduri... Până vor fi fost unul dintre cei mai mari eroi mutați cu tot cu ziduri sau ai mass-mediei, fondatorul până vor fi fost lăsați în WikiLeaks sau omul care a pace.

Și nu, nu a început ale departamentului ameri-prigoana... Ea doar can de stat. Așa cum scrie și continuă... Acum, și din in-jurnalistul de investigație terior... Poate aidoma losefina Pascal, este omul aceluia deja un timp trecut, care a dezvăluit cum au dispărut banii încasați de Fundația SMURD a lui Raed Arafat în numele victimelor de la Colectiv. Libertatea de exprimare „cu pumnul în gură” o radiografie perfectă a vremurilor pe care le trăim. Există libertate de exprimare în „noua normalitate”...? Sau este „normală” noua normalitate când această pandemie ar trebui legată de o problemă medicală și nu de o problemă coordonată politic...? Câte întrebări ne punem noi, noi care stăm acasă pentru că ne pasă, care ascultăm și ne

Libertatea de exprimare...

Petru
Jipa

supunem autorităților. Vic-tima redusă la nivelul de supunere al animalului torturat psihologic prin: frică, singurătate, mască.

Ascultam acum două zile ce spunea în Parlamen-tul European europarlamen-tarul Cristian Terhes care vorbea despre conferința de presă a doamnei Ursula Von Der Leyen de la 1 Decem-brie 2021 și care spunea: „Sunt 150 de milioane de oa-meni în Europa care nu sunt vaccinați. Eu Cristian Terhes am fost șocat. Noi nu trebuie să vedem 150 de milioane de oameni care nu sunt vaccinați și pe ceilalți ca posibil vaccinați. Noi vedem 400 de milioane de indivizi, persoane, cu drepturi funda-mentale, care au dreptul la libertate sau cel puțin ar tre-bui să aibă în actuala Uniune Europeană, pentru a decide dacă vor să-și administreze un tratament medical sau nu. Așa că această conferință de presă este un punct de cotitură pentru civilizația vestică în Uniunea Europeană.”

Un punct de cotitură al civilizației în general, spun eu. Iosif Stalin spunea: „Moartea unui om este o tragedie, dar moartea a milioane de oameni este statistică”. Am ajuns cu această „statistică” comandată să avem doar un singur drept, să ne supunem în numele unor oameni care nu au fost aleși de nimeni și se cred Dumnezei care doar ei au dreptul să decidă între viață și moarte. Iar ei se exprimă prin legi...!

Scriitorul și jurnalistul german Martin Werle a expli-cat acest fenomen în cuvinte simple dar demne de a fi cunoscute: „Dacă nu vreau să mănânc spanac, nu înseamnă că sunt un dușman al spanacului.”

Cernăuțeanul Emanuil Logothetti – unul din primii inițiatori ai serbării de la Putna

Dragoș
Olariu

Despre Emanuil Logothetti ultima dată s-a scris, în cunoștință de cauză, acum 150 de ani în urmă. Aici avem în vedere necrologul lui, scris și publicat în revista „Albina” din Pesta, „în numele celorlalți amici ai săi”, de către unul din apropiații lui, Gabriel Băleanu. Cu părere de rău, scurta lui viață nu a atras atenția istoricilor, cercetătorilor, eminescologilor (e unul din cei mai apropiați prieteni) sau a alcătuitoarelor de dicționare enciclopedice. Credem că acest bucovinean a fost pe nedrept dat uitării de către urmași. Conform afirmării făcute de G. Băleanu, care „i-a cunoscut mai de aproape spiritul, intențiile și năzuințele inimii și a voinței sale rezolute”, Emanuil Logothetti a fost, încă în anul 1870, „unul din cei trei concepători ai ideii serbării din Putna și lucrătorul cel mai exact și mai sincer întru realizarea ei”. Primul document cunoscut, referitor la Serbarea de la Putna, și care nu era destinat publicității, este un Apel datat în Viena la 4 martie 1870, semnat de Emanuil Logothetti, ca președinte și Eminescu ca secretar. Deși Eminescu nu este inițiatorul serbării de la Putna, el se impune ca unul din cei mai entuziaști susținători ai ei. Toți membrii Comitetului provizoriu pentru pregătirea serbării de la Putna în 15/27 august 1870, precum și semnatarii diferitor apeluri erau colegii lui de la Obergymnazium-ul din Cernăuți și de la Universitatea din Viena (Petru Pitei, Pamfil Dan, Emanuil Logothetti, Gabriel Băleanu, Emil Cozub, N. Teclu ș. a.). Încercăm în rândurile următoare să vedem, cu ajutorul câtorva publicații istoriografice, precum și din investigațiile efectuate pe teren, cine și de unde provine acest Emanuil Logothetti, despre care s-a scris atât de puțin de-a lungul anilor, dar care s-a învrednicit să fie ales președintele Comitetului provizoriu și care a fost foarte apreciat atât de mult de colegi și cei ce l-au cunoscut.

Familia Logothetti provine de la o filiație bizantină veche, cu origini mai îndepărtate a împăratului bizantin Nichifor I Logothetes (domnitor între 802-811). Urmașii lor sau stabilit după căderea Constantinopolului (1453) pe insula Ionică de Zante (Zakynthos). În secolul XVIII un descendent, ofițer al Republicii venețiene Giacomo (Iacob, Iacob) Conte Logothetti (1741-1802), înobilat cu diplomă pentru serviciile aduse Veneției, a ajuns la Cernăuți în principatul Moldovei. Aici, la 6 august 1775, se căsătorește cu Ecaterina, fiica renumitului staroste de Cernăuți, Leon Imbault, devenind ginerele unuia din cei mai influenți oameni ai

locului. Astfel, prin căsătorie, devine proprietarul moșiei Șirăuți (Șirăuții de Sus și Șirăuții de Jos), a unor părți din Banila pe Ceremuș și din Răstoace (azi raionul Putila). Iacob Logothetti mai moștenește două case în Cernăuți, cea mai importantă fiind cea cu nr. 352, situată chiar în buricul urbei, vizavi de viitoarea biserică Sf. Paraschiva, casă pe care o va vinde ceva mai târziu lui Doxache Hurmuzachi, demolată spre sfârșitul sec. XIX și care va stârni la Cernăuți în ultimii ani mai multe polemici. La câțiva ani după anexarea la Imperiul Habsburgic a zonei de Nord-Vest a Moldovei, teritoriul înscris cu numele Bucovina în rândul provinciilor monarhiei austriece, cu prilejul depunerii jurământului de credință față de noua stăpânire din toamna anului 1777, între cei 26 de boieri jurători, care aveau domiciliul în noua provincie, se afla și Iacob Logothetti. În 1779 îl întâlnim pe contele Iacob Logothetti ctitor de biserică. Stabilindu-se cu traiul la Șirăuții de Jos, la câteva sute de metri de Sadagura (din anul 1968 ambele localități sunt parte componentă a orașului Cernăuți), Iacob Logothetti dorește să-și construiască aici o biserică de familie. Credem că i-a căzut tronc la inimă cea mai însemnată biserică din capitala Bucovinei – biserica cu hramul Adormirea Maicii Domnului – ctitorită de domnitorul Moldovei Nicolae Mavrocordat între 1715 și 1717 pe o colină din actuala Piață Sf. Marie (numită de orașeni și Piața Turcească).

Posibil că transferarea ei la Șirăuții de Jos să fi avut și o pricină mult mai serioasă cum ar fi surparea dealului pe care se înălța în urma repetatelor inundații, amenunțându-i mereu existența. Această ipoteză pare a fi verosimilă, fiindcă la întrebările noastre, puse unor bătrâni din Șirăuți (Palamarcic Maria, 85 ani, Ciornei Ghentea, 87 ani) de unde provine această biserică, ni s-a răspuns că „a fost adusă de ape”. Oricum, în anul 1779 ea este dusă la Șirăuți, sfințită din nou cu hramul Sf. Spiridon și reușește să supraviețuiască până în prezent, iar în cimitirul din curtea ei să-și găsească somnul de veci o bună parte dintre membrii familiei Logothetti.

Din căsnicia lui Iacob Logothetti și Ecaterina Imbault s-au născut șase copii: Leon, Josef, Aloys, Franz, Maria și Susanna. De la fiul cel mare va porni ramura românească în arborele geneologic al familiei Logothetti prin căsătoria în 1812 a lui Leon cu prințesa Maria Rizo-Rangabe din familie fanariotă, sora soției domnitorului Grigore al IV-lea Ghica. Un urmaș al acestora va fi Contele Luis Logothetti (18 decembrie 1807-30 mai 1896), care se va căsători cu Victoria

Logothetti (1817-3 februarie 1878), născută de Costin. Aceștia și sunt părinții lui Emanuil (Emanuel, Emanoil) Logothetti. Unicul lor fiu s-a născut la 19 mai 1848 în Șirăuții de Jos, numit și Slobidca sau Slobutca, cum e trecut în catalogul de la Obergymnazium. Școala primară o face în casa părintească, cu instructori străini, cum era obiceiul în Bucovina. După cum afirmă Gabriel Băleanu în articolul său, „conducerea înțeleaptă a mumei sale, a unei fiice demne din familia Costineștilor, restrânse toate influențele și încercările instructorilor săi și, mai târziu, ale profesorilor gimnaziali de a-l înstrăina de națiunea sa”. În 1861 este înscris la renumitul Obergymnasium din Cernăuți (viitorul Liceu „Aron Pumnul”), în care studiau copiii din Bucovina, dar și din țările vecine, cum ar fi frații Eminovici din Moldova, inclusiv Mihai, care era deja în 1861 în clasa a doua. Va absolvi gimnaziul în 1869, clasificându-se al 24-lea între 51 de elevi. Printre colegii de clasă i-a avut pe Pamfil Dan, Emil Cozub (cu care va continua studiile la Viena), Anton Kochanowski (viitorul primar al Cernăuțiului), Daniel Werenka (autorul cunoscutei „Topografie der Bukowina”), Ilie Luția (autor de manuale școlare, profesor la Școala Nirmală din Cernăuți), Ignatie Carage (preot) ș.a.

În timpul studiilor gimnaziale s-ar fi distins prin traduceri în românește a unor piese teatrale și prin „compunerea mai multor disertațiuni istorice și filosofice, cari însă nu le dede la lumină”. De asemenea a venit cu ideea înființării Bibliotecii Gimnaziastilor din Cernăuți și este printre primii care face donații pentru ea. În acest demers, urma exemplul tatălui său, Contele Luis Logothetti, care a contribuit prin donații importante de carte la înființarea Bibliotecii Țării la 1852. În toamna lui 1869 se va înscrie la Facultatea de Drept a Universității din Viena. Deși se dedică cu mare sârguință științei, nu uită de „datorițele sale naționale, căci națiunea și-o iubea mai presus de toate”. Astfel, aflându-i pe studenții români de acolo în două societăți academice, „România” și „Societatea literară”, hotărăște, împreună cu Eminescu și Slavici, să-și unească în noua societate „România Jună” unde va fi ales vicepreședinte în comitetul ei central. Tot E. Logothetti se va opune cu vehemență întemeierii unei societăți academice bucovinene sub auspiciile ultragermane cu interese străine. La adunarea studenților români de la universitatea vieneză, organizată de dânsul în acest scop, va spulbera definitiv încercările studenților germani: „Nu vedeți, fraților, că cu frazele

puse ca deviză în fruntea societății înființate ne-au călcat străinul și ne calcă în picioare chiar drepturile cele mai sacre? De voiesc patriotism, învețe istoria și datinele țării, respectând drepturile ei străbune; de voiesc umanitate, arete-se mulțamitori pentru ospitalitatea ce le-am dat-o în casa și la masa noastră; de voiesc cultură, înveți-ne limba, căci altcum nu pricep eu cultură, decât ceea ce trece și prinde rădăcini în popor. Nu prostituai istoria, legea și limba voastră predându-vă scopurilor străinului, și nu uitați că aveți datorință și răspundere înaintea patriei și națiunii, care v-a născut și v-a crescut!”.

Totuși, credem, că cea mai importantă pagină, scrisă de Emanuil Logothetti în cronică studențimii române din capitala imperiului, este cea scrisă pentru pregătirea și realizarea Serbării de la Putna din 1871. După cum s-a menționat mai sus Emanuil Logothetti a fost unul din cei trei concepători ai ideii serbării, fiind ales chiar președintele Comitetului provizoriu pentru pregătirea serbării de la Putna în 15(27) august 1870. În mare parte lui E. Logothetti i se datorează („prin stăruința lui”) strângerea însemnatei sume de 5000 florini în vederea pregătirii serbării. Același Comitet trimite la Putna, la jumătatea lui iulie 1870, prima delegație formată din Emanuel Logothetti (președinte), Gabriel Băleanu și Ioan Volcinschi, care începe lucrările „preparative” pentru ținerea serbării. După amânarea serbării pentru anul 1871, o delegație similară va fi trimisă la Cernăuți în frunte cu Ioan Slavici ca președinte, Mihai Eminescu ca secretar, alți studenți cernăuțeni, printre care, e posibil să se fi aflat, și Emanuil Logothetti. Dacă în anul 1870 îl întâlnim mereu printre cei mai activi studenți în vederea pregătirii serbării („Nopti întregi petrecea lucrând cu câțiva amici ai săi din comitetul central al anului întâiu”), atunci, în anul următor, după contramandarea serbării, pierderea sumei adunate și fuga lui A. Mureșianu în America, numele lui nu mai apare printre participanții Serbării de la Putna.

În toamna lui 1871, după susținerea examenului de stat, se va întoarce la Șirăuții de Jos, unde se îmbolnăvește de tifos și moare la scurt timp (1 noiembrie), fiind înmormântat în cimitirul din curtea bisericii Sf. Spiridon. La 7 noiembrie același an, în biserica ortodoxă din Viena, studenții români oficiază un serviciu funebru în memoria lui. Pierderea acestui tânăr bucovinean a fost dureroasă nu numai pentru părinți și numeroasele lui rude, cât mai ales pentru întreg neamul românesc din Bucovina, după cum scria același G. Băleanu, „tocmai unde avem atâta lipsă

de bărbați luminați în genere, și în special de oameni cu caracter și devotați patriei și binelui poporului!”. Gânduri ce sunt actuale și astăzi la 150 de ani depărtare de la scrierea lor, când se impune să redefinim idealul reunirii românilor, al regăsirii noastre într-o lume în rezașare și când avem încă atâta nevoie de „oameni cu caracter și devotați patriei și binelui poporului”. Aici, la Cernăuți, i-au supraviețuit 3 surori – Elena, Olga și Catinca – care după decesul fratelui au donat Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina 2000 de florini pentru crearea Fundației „Contele Emanuil Logothetti”. Din acest fond zeci de elevi și studenți români mai mulți ani la rând au obținut stipendii a câte 50 florini fiecare (Ștefan Golembiowski, Grigore Filimon, Maria Anastasi, Iulia Scalat, Melania Brăileanu, Eufrozina Beuca ș. a.). Elena Popovici-Logothetti (1846 – 27 octombrie 1928) a fost căsătorită cu Gheorghe Popovici, proprietarul moșiei din Stroești (Suceava), mare filantrop, primul președinte al Societății „Școala Română” din Suceava. Elena Popovici-Logothetti a fost fondatoarea și mulți ani președinta „Societății Doamnelor Române din Bucovina” (1891). În perioada interbelică în Cernăuți o stradă i-a purtat numele, stradă pe care a fost deschis un cămin pentru elevele române. A fost înmormântată în cimitirul bisericii din Stroești. Pentru merite deosebite față de România a fost decorată cu ordinul „Regina Elisaveta”, „Crucea Regina Maria”, „Meritul Sanitar”, „Răsplata Muncii cl. I. pentru biserică”, precum și de împărăteasa Rusiei Elisaveta cu „Ordinul Elisaveta”. Olga de Grigorcea-Logothetti (1847-?) a fost casatorită cu Mihail cavaler de Grigorcea (frate cu Modest, Nicu și Victor), mare proprietar în comuna Priscăreni. Din anul universitar 1878/1879 devine membră sprijinitoare a Societății Academice „Junimea”, iar din 1883/1884 membră fondatoare. În anul 1912 societatea i-a acordat titlul de membră de onoare. A sprijinit cu mari sume de bani această societate. E înmormântată în cimitirul din Priscăreni. Catinca de Grigorcea-Logothetti (1854 – 1 noiembrie 1914), căsătorită cu Alexandru Grigorcea, e înmormântată în cimitirul bisericii din Șirăuții de Jos.

- continuare în pagina a 3 a -

Cernăuțeanul Emanuil Logothetti – unul din primii inițiatori ai serbării de la Putna

- urmare din pagina a 3 a -

Am continuat apoi cercetările la Șirăuții de Jos, sperând să pot elimina unele pete albe din biografia unor membri ai familiei Logothetti. Prima vizită la biserică Sf. Spiridon o efectuasem încă pe la mijlocul anilor 70 ai secolului trecut, când îmi făcusem și câteva notițe într-un caet, pierdut, probabil, în acei ani de studenție. Acum, ajuns în curtea bisericii și redescoperind mormintele Logothetti, îmi dau seama cât de prețioase puteau fi acele însemnări de atunci. Inscricțiunile de pe crucile funerare aproape că nu s-au mai păstrat, fiind pe alocuri chiar răzăluite ca să poată fi date mai ușor de zeci de ori cu var sau vopsea, iar pe altele să fie sparte chiar plăcile de marmoră cu tot cu text. Mă bucur totuși că biserică supraviețuiește tuturor intemperțiilor vremii (și vremurilor) ce s-au abătut peste ea timp de peste trei veacuri. Cei drept, schimbările care au intervenit – adăugarea unui prid-

vor și mărirea cu 4 metri spre miază noapte – i-au schimbat aspectul inițial. În ultimii ani biserică a fost reacoperită cu draniță, iar exteriorul și interiorul ei – cu scânduri. Bârnelor de stejar cu data întemeierii bisericii sint lăsate descoperite pentru a putea fi citite de vizitatori.

În fața bisericii se află șapte morminte înconjurată cu un gard de metal, construit, probabil, în a doua jumătate a sec. XIX. Cel mai vechi mormânt este cel din nord-estul grădiniței (nr. 1 din poza mormintelor), cu blazonul familiei Logothetti, cu inscripții în germană pe cele patru părți din care se mai pot descifra câteva cuvinte: „Graf Josef”, „Hier ruhet Graf Franz”, „Escadron”, „Logothetti”, „von Scheroutz”. Următoarele două cruci (nr. 2, 3) se aseamănă ca formă și mărime, una din ele având și o piatră așezată paralel pe mormânt și pe care se poate observa un text scris în română cu litere chirilice, iar la baza crucii fiind scris cuvântul „Luis”. Alături, în același rând cu aceste două

cruci, se află un mormânt cu o cruce mai mare (nr. 4), dar de pe care lipsește orice inscripție. Ar putea fi mormântul lui Emanuil Logothetti, iar cele de alături ale părinților săi. Ultimele 3 morminte se află într-un rând din partea vestică a grădiniței, primele (5 și 6) fără texte, plăcile de marmoră de pe crucile din beton fiind sparte. Textul, scris în română, s-a păstrat cel mai bine pe ultima cruce de mormânt (nr. 7): „Catinca de Grigorcea, născută contesa Logothetti, reposată în 1/XI 1914 în etate de 60 ani; Alexandru Grigorcea, reposat în [indescifrabil] în etate de 75 ani”. Mă întorc la Cernăuți (deși Șirăuții de Jos tot Cernăuți este) mulțumit că am revăzut aceste minunate locuri din preajma Sadagurei, că am întâlnit câțiva oameni frumoși și buni la suflet, gata să mă ajute cu ce pot în căutările mele (Ghența Ciornei, Maria Palamarciuc, Pr. Denis Mandriuc, starostele Dumitru), dar îngândurat, cu puțină amărăciune în adâncul inimii, conștient de faptul că

multe lucruri și informații cu timpul devin irecuperabile. În ultimul moment descopăr, ca de atâtea alte ori, în „Documentele bucovinene” ale lui Teodor Balan, o informație dăătoare de speranțe: inscripțiile de pe mormintele Logothetilor! „Cimitirul din satul Șerăuții de Sus: Iacob Graf Logothetti, gestorben am 10 okt. 1802, im Alter von 59 Jahren. Cimitirul din Șerăuții de Jos: Iosef Graf Logothetti, K.K. officier, Eroberer von Scheroutz, 33 Jahre alt, gestorben am 25 mai 1811. Uberfährt aus Cyernowitz am 27 Iuny 1902. [Mormântul nr. 1] Hier ruhet Graf Franz Logothetti, K.K. Rittmeister und Escadron Commandant der Regiments Kaiser Uhlauen. Er starb im 32 Jahre series Altess den 23 Iuny 1814. [Mormântul nr. 1] Hier ruhet Leon Graf Logothetti, gestorben am 11-ten August 1838 im 63 Lebensjare sauftumud selig ruhe seine Asche. [Mormântul nr. 1] Aice răpăusează contele Emanuil Logothetti, iurist din anul al IV-lea, născut la 19 Maiu 1849 și murit la 1

Noiemvrie 1871. Eternă să fie amintirea lui. [Mormântul nr. 4] Aice odihnesc Victoria contesa Logothetti, născută de Costin, care fiind în etate de 61 (ani), s-au strămutat la Domnul într-a 22 Ianuarie/3 Februarie 1878. Fie-i țărâna ușoară. [Mormântul nr. 2] Conte Luis Logothetti, născut 6/18 Decembrie 1807, repusat 18/30 Maiu 1896. [Mormântul nr. 3] Catinca de Grigorcea, născută contesa Logothetti, reposată în 1/XI 18914 în etate de 60 ani. [Mormântul nr. 7]. Hier ruhet Graf Luis Logothetti, 81 Jahre alt, gestorben 31 May 1861. [posibil, mormântul nr. 5] Hier ruhet Carolina Gräfin Logothetti, 69 Jahre alt, gestboren 28 May 1863.” [posibil, mormântul nr. 6] Deci, se mai poate recupera câte ceva: un mormânt, o inscripție, un nume. E nevoie numai de insistență în căutări și încredere că viitorul nostru poate fi schimbat.

Cine mai are nevoie de eroi?...

Radu Nicolae

Cine sunt Eroii? Să fie, oare, potențai de azi, eroii de mâine? Să fie Eroii cei ce și-au vărsat sângele pentru independența și suveranitatea țării, pentru demnitate și, nu în ultimul rând, pentru pământul românesc, vândut, din păcate, bucată cu bucată, la prețul unui kilogram de țărâțe? Cine sunt Eroii adevărați? Să nu uităm niciodată! „Eroii neamului sunt stejari de veghe pentru Țară!”

Pe cine supără adevărul istoric? Mă întreb, ce lăsăm în urma noastră? Înaintașii ne-au lăsat o Românie frumoasă, o Românie unită, lipsită de datorii! După 31 de ani de speranțe copleșite de minciună, noi ce lăsăm copiilor noștri? Timpul nu ne așteaptă!

Evenimentele cad peste noi cu forța unor bolovani! Cine aude? Cine vede? Cine poate să mai înțeleagă?

Recent, prin lege, „Istoria Holocaustului în România” a devenit materie obligatorie de studiu pentru anii de liceu! Suflete nevinovate au fost schingiuite, din cauza că erau evrei! Ce facem însă cu „Istoria Românilor”, cu Eroii scoși din manuale, cu crimele abominabile de la Ip, Moisei și Trăzneș? Cine vrea să mai audă strigătele de groază și

de durere ale românilor arși de vii în biserică cuprinsă de flăcări? În loc de reflecții, la „masa puterii”, interesele sparg conștiința națională?! Cine are dreptul săucidă un OM? Faptele obligă la aducere aminte!

Viitor?

Cum este posibil că la dată de 19 noiembrie 2021, Claudiu Daniel Dolot, președintele Autorității Naționale Pentru Protecția Consumatorului (ANPC) să afle de la Televizor că a fost demis din funcția cu rang de ministru pentru că a ordonat sancțiuni aspre unor supermarketuri? Cine conduce România? „ANPC se remarcă în ultimele săptămâni printr-o serie de acțiuni și amenzi aplicate unor mari retaileri, unei bănci, unor hoteluri, totul culminând de Black Friday când Protecția Consumatorului a amendat zeci de firme, inclusiv cel mai mare retailer online”, potrivit Agerpres.

Cum este posibil să avem șefi ai Sistemului Situații de Urgență care apreciază că „avansarea la gradul de general de brigada a 5 colonei și avansarea unui general locotenent rămân în istoria Inspectoratului pentru Situații de Urgență”? Pentru?

Covid 19 înseamnă o bătălie câștigată de România?! Cine simte durerea când părinții ne sunt înmormântați în saci de plastic? Cine vrea să mai audă strigătele disperat al medicilor Laura Vizoreanu,

Gabriela Hartun, al pilotului Petre Căruneanu și al copilului Ginel Crăcănel, înghițiți de lacul înghețat Siutghiul din Constanța, forțele de intervenție căutând ore în șir, o barcă pentru salvarea acestora? Câți își mai aduc aminte strigătele disperat al unei mame, Simona Stoica, împinsă în gol de flăcări, în anul 2021, de la etajul 6, dintr-un apartament din Constanța? Câți știu că doamna Simona Stoica a sărit în gol, arsă de flăcări, sub privirile neputincioase ale forțelor de intervenție lipsite de o plasa de siguranță sau de o pernă gonflabilă care i-ar fi salvat viața?

Cine își mai aduce aminte de decidentul omniprezent și atotștiutor, care, în urma incendiului de la Spitalul „Matei Bals”, declara că „din fericire au murit numai zece oameni”?

Ce mai înseamnă viața unui OM?

Cum este posibil să circule, pe surse, intervenția unui potențat al vremii, încins de lumina reflectoarelor: „Nu se pune problema să ne oprim și să spunem că totul este ok. Mesajul care s-a dat la tot sectorul, că să nu stăm relaxați, nu lăsăm garda jos, cum se spune, deci rămânem pregătiți. Asta ne permite starea de alertă în care suntem în ea. Și dacă e nevoie, revenim la cifrele care le-am avut până acum, care să înceapă să crească și numărul cazurilor și numărul

decedaților!” Emoție? Necunoașterea limbii române? Aloo? Aude cineva? Cum să crească numărul cazurilor și numărul decedaților?! Manipulare? Interese obscure? Ignoranță? Covid 19? DELTA? Omicron? Câte valuri mai vin? Cât mai este nevoie de starea de alertă? Cine mai semnează alte contracte pentru măști și izolete? Alte milioane de euro? Alte împrumuturi? Alte comisioane?

Momentan, noul guvern a pornit în forță! Cu multe promisiuni, dar și cu un contract în valoare de 354 milioane de euro pentru achiziționarea a 32 de avioane F16, second hand, de la norvegieni, și încă o sută de milioane de euro pentru suportul logistic și echipamente specifice de la Forțele Americane! Cine va plăti următorul contract pentru încă 36 de avioane F16 second hand? Potrivit Open Sources, în condițiile în care nici bulgarii, subapreciați în mod nedrept, nu mai cumpără avioane F16, „de ce România cumpără avioane F-16 vechi?”. Să fie un argument că acestea mai pot fi folosite zece ani?! Răspunsul este năucitor pentru nevoia de securitate! Să fie întâmplătoare declarația lui Vasile Dîncu, noul ministru al apărării: „Avem atâta securitate câtă putem să plătim”?

Îndrăznesc o întrebare... De ce achiziționăm, dle ministru, avioane F16 sec-

ond hand și nu întorcem apărarea la Buzduganul cu trei peceți și la Frații Buzescu?

Din anii de academie, știu că sănătatea, educația și apărarea României trebuie să redevină o prioritate! Realitatea? Cine negociază independența unei țări? Pentru ce mai avem nevoie de alianțe? Ce înseamnă suportul NATO și ordinul pentru noi contracte? Să fie adevărată vorba: „frate frate, dar brânză îi pe bani?” Comisionul înseamnă tunul pentru pace? Cine vrea să își mai aducă aminte de tehnică militară, echipament second hand, fregate englezești cumpărate la preț de 116 milioane de lire sterline și de comisioane de șapte milioane de lire sterline?

Apărare? DA! Avem nevoie de apărare! Avem nevoie de securitate! Cine sunt însă inamicii? Principiul buneii vecinătăți?

Anul 2022 bate la ușa! Ce ne mai rămâne? Credința în Bunul Dumnezeu! Fără să îmi doresc polemici, reiterez: să fie adevărat că „un popor de oi naște un guvern de lupi”?

Neuitare veșnică pentru Eroii!

Noi, persoanele „autointitulate civice”, vă cerem socoteală!

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă nu erau atâția români carantinați cu de-a sila la intrarea în țară, în țara lor!, alta era treaba... Căci, dacă măcar câteva procente din totalul celor băgați în această nouă formă de izolare ajungeau la București, cu totul altfel stăteau treburile. Pentru că era vocea poporului și dreptul unei Națiuni de a se manifesta, fără nici o îngrădire, măcar în zilele care i-au adus cândva libertatea. Acele zile astrale care, chiar de au fost șterse din manuale, nu înseamnă că s-au disipat în neant. Nu înseamnă că spiritul de revoltă a murit dimpreună cu lașitatea autorilor de manuale și cărți de istorie. O dată cu liderii de carton ce nu mai au interesul să mimeze emoții, plângând pe marginile reci ale mormintelor...

Românii aveau dreptul să fie în fața Parlamentului, împrejurul lui, în el, să organizeze acolo, ad-hoc, solemnitatea unei „restituito în integrum” a memoriei și identității naționale, pe care, atâția venetici, alogeni, dar și unii „semeni” ne-o vor ștearsă, înlăturată, extirpată. Avem dreptul de a veghea asupra integrității libertăților obținute prin sânge! Avem îndatorirea de a pune la locul lor acele valori uitate, înjosite, huiduite de

Grid
Modoreea

La Piața Universității, marele „animal bolnav” Plicușor, cum ar spune Nicolae Breban, a făcut un țarc din șipci albe, cu baraje la intrare, unde intră numai cei vaccinați. Nevaccinații stau cu o pancartă alături și protestează. Iar câțiva bucureșteni protestează fiindcă nu sunt lăsați să intre la Bancă, la BCR, aflată tot acolo, fiindcă nu sunt „verzi”. Acum vreo sută de ani, „verzii” erau împușcați, azi sunt promovați!

– Trebuie să cumpăr pâine, alimente, spunea un muncitor cu fața și mâinile bătătorite, și nu se poate fără bani, iar banii toți sunt la bancă. Eu la bancă îi țin, de când mă știu. Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să fiu blocat și să mă forțeze să fac vaccin, ca să pot să-mi cumpăr pâine! Am să rog pe o vecină să-mi scoată bani. Dacă lucrurile merg tot așa, cu măsuri de forță, musai să punem mâna pe satâr!

– Și eu am vrut să intru la Târgul de Crăciun, spunea o femeie, plângând.

– Dar de ce n-ai intrat, nu ești vaccinată?

– Ba sunt. Dar eram cu prietena mea cea mai bună, și ei nu i-au dat voie, că

către clasa politică... Iar dacă măcar o parte dintre diasporii carantinați în acest decembrie ajungeau la proteste, nu ei ar mai fi intrat în izolare, ci șobolimea politică dintre zidurile capitate cu impostură... Și trebuiau ținuți acolo, tot așa, cu un soi de decizii ale unor „dsp” -uri, dar unele menite a igieniza clicile

ce au invadat, înlănțuit, sugrumat și înveninat corola de jertfă a tinerilor din 1989.

Trebuiau să-i țină pe parlamentari acolo, nu până își aduceau aminte că sunt zilele de rememorare ale sfintei libertății și, da, dacă este nevoie de reaprindere a focurilor de veghe, ci până trecea pericolul libertății civice și cetățenești pentru politicieni. Până se vindeau și puteau ieși „afară” fără a se mai teme

că riscă să se infecteze cu libertatea străzii.

Sau puteau să meargă și ei alături de protestatari!... Să fie în stradă, să vadă cum se simte, cum se trăiește pofta de libertate în frig, în răcnete și amenințări de jandarmi, în teroarea indusă de un sistem ce nu știe decât să pedepsească. Și care, doar și

din jertfa de sânge de acum trei decenii. Iar poporul avea dreptul să fie acolo. Și are acest drept oricând vrea. Pentru că pământul pe care stă acest for este al țării.

Și nu contează de ce și cum au greșit manifestații în cadrul protestului! Ori ce mașini au fost „vandalizate”... Pentru că, în fond, și acolo

intră în casele jurnaliștilor ce nu au relatat după „indicații”... Dar, mai ales, cum s-a formulat un nou cap de acuzare, pentru că, nu întâmplător sistemul nu a intervenit, ci a lăsat protestarii să servească „motive” structurilor MAI (asta poliție politică, asta prigoană, musiu ex-deținut „N0049”, nu fularul neștrâns cum trebuie pe după gât!)

„Identificarea organizatorilor manifestărilor neautorizate”. Este practic linia de distanțare a poporului de dreptul său de a manifesta liber, neorganizat... Este îngrădirea dreptului la acțiuni spontane... O identificare „a priori”, căci, sistemul a trimis dubele după „persoanele din cadrul a șase organizații, autointitulate civice”.

Pentru toate acestea trebuie să mai trecem pe la Parlament! Tot cu steaguri tricolore, să le punem pe clădirea pe care șobolimea nu mai flutură însemnele țării, căci îi este parcă tot mai rușine cu noi, cu drepturile noastre, de neam și țară, de revoluții, de continuitate a răscoalelor, revoltelor, trezirilor naționale, grevelor istorice! Să fim acolo pentru a cere socoteală pentru ridiculizările în care ne sunt împinse manifestările, drepturile de a întreba, eurile noastre și moștenirile pe care le lăsam în cărțile de istorie...

România supărată

nu e vaccinată. Are motivele ei, o înțeleg, dar de ce să nu aibă voie să se întâlnească cu Moș Crăciun?

Sigur, nu e normal să intre și vaccinații și nevaccinații, fără nici o restricție? „Animalele bolnave” vor inventa noi restricții, anti-democratice, vor călca democrația și libertatea oamenilor în picioare numai să aibă ei salarii grase.

O doamnă care vindea covrigi spunea:

– De ce nu fac ei treaba asta gratis? De ce sunt plătiți de UE să aplice restricții? Ia să-i luăm leafa lui Gheorghiuță, să vedem mai dă el restricții? Nimeni nu-i sancționează pe făcătorii de rele, care au depășit orice măsură!

– Păi n-ai auzit, la partide s-au dat acum bani cu ghiotura! Eu am muncit toată viața și am 300 euro pe lună pensia, iar ei se lăfăie în bani nemunciți! Partid să ai, și-ți intră bani de-a moaca. Bani pentru spitale, se duc la partide!

România e supărată. Toată lumea e supărată. Nu pe covid, nu pe virus, ci pe hăitași, pe cei care aplică niște măsuri aberante, fără logică. Ce logică e asta, să condiționezi scoaterea banilor de la bancă de covid, adică de vaccinare? Aici ai ajuns, animalule bolnav, să-i

pentru această apucătură cronică de care suferă, ar trebui schimbat...

Să facem iară acei pași de-nceput!... Și nu trebuie să așteptăm un următor „21-22”, ci în fiecare zi în care vedem și simțim că libertățile și drepturile nu ne sunt doar confiscate, ci aproape înlăturate.

Pentru că asta se întâmplă în parlament în acea zi. Se mai încerca o îndepărtare din drepturile noastre, o extirpare

putem vorbi despre o provocare, nu?! Altminteri, ce să caute mașinile unor ambasade în curtea Parlamentului României, fix în ziua unui protest anunțat din timp?!...

Dar este important să fim atenți la contramăsurile ce se iau acum, folosindu-se protestul aproape ca un izvor de noi represii din partea statului-sistem. De la felul în care sunt sălțați „vandalizatorii”, la modul în care mascații

leacul cel bun. Dar nu ați auzit, medicul de la Wuhan, unde a apărut prima formă a virusului, și care a descoperit primul vaccin împotriva Covid-19, a dispărut misterios! Chinezii fac să dispară toate probele. Bine că mai sunt ziarști străini pe acolo, care mai dezvăluie câte o urmă ascunsă.

– Vecinul meu are trei doze în el, se bagă în vorbă un bărbat mai retras, și tot se simte rău. Eu i-am spus, omule, ai făcut prea repede doza trei. Trebuia să lași să treacă un an. Și medicul American de la Pfizer a recomandat ca să nu facem doza trei. Sunt mari probleme pe capul medicilor acum, care au inventat aceste vaccinuri, le-au dat ca soluții sigure, și nu sunt, așa că acum caută alte soluții. Păi cel mai cumplit e chiar la ei acasă, în America, țara care a dat până acum aproape un milion de morți, din cele 5 milioane care sunt pe tot globul. Vă dați seama, americanii, cu cel mai înalt grad de civilizație, pe locul number one în grija pentru sănătate, la ce examen sunt supuși?! Biden a cerut ca vaccinarea să se facă obligatoriu, iar Congresul a respins această aberație. Dar el continuă, vrea să impună legea la întreprinderile mari. Ce mai, la viitoarele alegeri va fi spânzurat. Așa trebuie

să facem și cu „animalele bolnave” de la noi!

– Nu contează că ești vaccinat sau nevaccinat, filosofă cineva, contează conștiința. Ea conduce societatea. O ai sau nu o ai? Dacă o ai, dai drumul la bănci, pentru toți, cum e normal, dacă o ai, nu trebuie să fie nici un țarc aici, dai drumul la lume să se întâlnească cu Moș Crăciun. Dacă nu o ai... ura va crește, va deveni tsunami!

– Eu, spunea ca la spovedanie un prichidel, am făcut vaccin ca să-mi dea un bon de masă. Dar nu mi-a dat nici un bon. Asistenta mi-a spus să mă duc la Cotroceni să-mi dea!

Niciodată nu i-am văzut pe români mai triști. Acești îngeri triști, cum spunea D.R. Popescu. Ei, cei mai veseli oameni de pe pământ. Dar acum nu mai e nimic de râs. N-au nici un motiv. Un Crăciun trist. Ca Târgul lui Plicușor, gol, fără viață.